

Arrest

nr. 319 235 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 8 april 2021, dient op 9 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 15 juni 2022.

1.3. Op 13 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Zor Bazar behorend tot het district Khogyani, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en ging niet naar de madrassa. U zorgde tot uw 24ste voor de

koeien en begon nadien te werken bij de bakker als student. Na 3 jaar begon u brood te verkopen, deed u de kassa en nam u brood mee naar het districtscentrum. U deed deze job gedurende 7 jaar. Uw ouders stierven reeds lange tijd geleden aan een hartaanval. Samen met uw oudste broer, zijn vrouw en drie kinderen woonde u in Zor Bazar.

U werkte in de bakkerij en op een dag, toen u van uw werk terugkwam, werd u tegengehouden door twee talibanleden op een motorfiets. Ze zeiden dat ze u brood zagen meenemen naar het districtscentrum en de overheidsmedewerkers u daar zonder controle binnenlieten. De taliban zeiden dat ze u iets zouden geven dat u in het brood kon meedoen naar het districtscentrum, doch u wist niet of het om een handgranaat of om explosieven ging. U zei op dat moment niets tegen de taliban en toen u terug thuis kwam sprak u met uw broer. Hij zei u om niet meer naar het werk te gaan, waarna u twee dagen thuis bleef. Vervolgens kwamen de taliban langs bij u thuis, op zoek naar u. Er werd meer bepaald op de deur geklopt en toen uw broer vroeg wie er was zeiden deze personen dat ze u zochten. Hierop klom u op een muurtje en ontsnapte u naar het huis van uw oom.

U verbleef bij uw oom voor twee nachten en vervolgens sprak uw broer met een vriend van hem die stoffen en kleren verkocht. Zij regelden een smokkelaar voor u, die u naar Pakistan bracht. Eenmaal u in Pakistan was bij de smokkelaar kreeg u echter een hartaanval, waarna u naar het ziekenhuis moest worden gebracht voor behandeling. Toen u daar was, belde u uw broer, die u vertelde dat de taliban nogmaals waren langsgekomen op zoek naar u en hadden gezegd dat ze u overal zouden vinden en wilden doden. U verbleef uiteindelijk zeven dagen in het ziekenhuis, waarna u nog zeven dagen bij de smokkelaar verbleef. Na die zeven dagen ging u naar Islamabad en vervolgens reisde u verder naar Europa.

U vertrok in januari 2021 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, illegaal per vliegtuig naar Dubai, verder via Oekraïne, Polen en een onbekend land. U kwam tot slot in België aan op 8 april 2021. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Na de val van de regering namen de taliban uw broer mee vanuit zijn huis en hielden hem één week gevangen, waarna hij door tussenkomst van de dorpsouderen terug werd vrijgelaten.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u weigerde te doen wat ze u vroegen. Daarnaast vreest u bij terugkeer problemen vanwege uw verblijf in Europa en heeft u in Afghanistan geen toegang tot medische behandeling voor uw hartproblemen.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele taskara, kopies van foto's van uzelf, de originele verzendenvolpoe, een origineel medisch attest inzake uw hartproblemen (11/04/2021) en een origineel medisch requisitorium opgesteld door Fedasil (19/06/2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw verklaringen en medische attesten blijkt dat u hartproblemen heeft en daartoe reeds werd geopereerd. Daarnaast verklaarde u dat u last heeft van vocht in uw rechterknie en daarvoor een injectie kreeg (CGVS, p. 4). U heeft voorts last van rugpijn en kreeg daarvoor van de dokter een crème die warm wordt (CGVS, p. 4). Uit het medisch attest d.d. 11/04/2021 blijkt dat u van 9 april 2021 tot 11 april 2021 in het Sint-Pieterziekenhuis verbleef op de dienst Cardiologie, wegens pijn op de borst. Er staat verder beschreven dat u aan obesitas en diabetes lijdt. Ook in uw medisch dossier worden deze medische problemen bevestigd. Evenwel blijkt niet dat u door deze problemen niet volwaardig kan deelnemen aan een persoonlijk onderhoud, en blijkt ook niet uit de medische attesten van 11/04/2021 en 19/06/2021 dat deze aandoeningen een hinderpaal vormen voor deelname aan een persoonlijk onderhoud. U legde geen recenter attest neer. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op elk ogenblik pauze kon vragen indien u zich slecht zou voelen (CGVS, p. 4). Het persoonlijk onderhoud op het CGVS is uiteindelijk vlot verlopen en u maakte geen melding van moeilijkheden, ook na het onderhoud werden geen opmerkingen gemaakt daaromtrent.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Uw verklaringen over uw beweerdde problemen met de taliban zijn immers dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Om te beginnen verklaarde u dat u door de taliban werd tegengehouden op terugweg van uw werk en werd gevraagd iets in

het brood te doen om naar het districtscentrum mee te nemen (CGVS, p. 11). U stelde dat de taliban niet specificieerden wat u precies moest meedoen en enkel zeiden dat ze "u iets zouden geven om in het brood te doen" (CGVS, p. 2, 13). Verder zeiden de taliban volgens u niet wanneer ze u dit zouden geven en hoe u dit in het brood moest doen (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden u dit in het brood moest doen, antwoordde u dat de taliban wilden dat u hen hielp om dit binnen te dragen, dat het een granaat of explosief kon zijn en ze onschuldige mensen wilden doden (CGVS, p. 13). Verder gevraagd wat u deed denken dat het om explosieven of een granaat ging, stelde u dat het niets anders kon zijn omdat ze niets goeds deden tegenover mensen (CGVS, p. 13). Dit betreft echter louter een veronderstelling van u, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Dat de taliban u als verkoper in een bakkerij en zonder enige link met hun groepering plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept bovendien ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om dergelijke gevoelige opdracht uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Dit geldt des te meer gezien u niet in een talibangezind dorp woonde, iets waar de taliban als regionale strijders waarschijnlijk wel van op de hoogte waren (CGVS, p. 10). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

Ook uw verdere verklaringen omtrent uw beweerdde problemen met de taliban kunnen niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u na de vraag van de taliban gedurende twee dagen thuis bleef van uw werk, waarna de taliban bij u thuis langskwamen op zoek naar u (CGVS, p. 11). U stelde met name dat er op de deur werd geklopt en uw broer vroeg wie er was, waarna deze personen zeiden dat ze taliban waren en u zochten (CGVS, p. 14). Hierop, zo stelde u, gebood uw broer u om te vluchten (CGVS, p. 14, 15). Indien de taliban u daadwerkelijk wilden meenemen is het evenwel bevreemdend dat ze zich op vraag van uw broer zouden identificeren als taliban, temeer u stelde dat ze moeilijk te herkennen zijn omdat ze rondlopen als burgers (CGVS, p. 10, 12). Deze reactie van de taliban zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen u naar eigen zeggen ook deed (CGVS, p. 11, 12). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een ervaren gewapende groepering als de taliban dermate aarzelend zouden optreden. Gevraagd of de taliban, nadat u naar het huis van uw oom gevlucht was, u ook daar kwamen zoeken, antwoordde u negatief (CGVS, p. 15). U stelde dat mannen daar niet naar ieders huis kunnen gaan zonder toestemming omdat ze niet zouden weten welk huis van de buren was en hetwelk van uw oom (CGVS, p. 15). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, gelet op de kwalijke reputatie van de taliban in uw regio en uw bewering dat ze mensen overdag konden observeren en zo misschien op de hoogte kwamen van uw job in de bakkerij (CGVS, p. 10, 12). Bovendien slaagden de taliban er wel in om te achterhalen in welk huis u woonachtig was (CGVS, p. 14), zodat niet kan worden ingezien waarom ze het huis van uw oom niet aandeden in hun zoektocht naar u, zeker gezien zijn huis zich naast het uwe bevond (CGVS, p. 15). Dit klemmt temeer gezien uw verklaring dat de taliban tijdens hun bezoek aan uw huis zeiden dat ze in elke provincie van het land mensen hebben en u zouden vinden (CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Voorts verklaarde u dat er tijdens de twee dagen dat u bij uw oom verbleef verder niets anders gebeurde (CGVS, p. 15). Gevraagd of u andere jongens kende die gelijkaardige problemen hadden met de taliban, stelde u dat er twee jongens waren die gevraagd werden om gelijkaardige dingen te doen voor de taliban, doch u kon niet vertellen wat er met hen gebeurde (CGVS, p. 15). U verklaarde niet te weten of ze gevlucht waren of werden meegenomen door de taliban en stelde evenmin te weten wat zij moesten meenemen omdat u niet persoonlijk met hen sprak (CGVS, p. 15). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat jongens die in andere bakkerijen werkten eveneens gevraagd werden om dingen mee te nemen, doch u weet niet of ze dit weigerden of zij meegenomen werden door de taliban (CGVS, p. 13). Op grond hiervan maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban u daadwerkelijk viseerden als bakker in uw regio. Deze vaststellingen doen bijgevolg verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot konden ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. U verklaarde met name dat de taliban na de val van de overheid uw broer meenamen vanuit zijn huis, waarna ze hem ongeveer één week vasthielden en folterden (CGVS, p. 4, 16). Hierna, zo stelde u, kwamen de dorpsouderen tussen door te bevestigen dat uw broer niets weet over uw locatie, noch iemand anders van uw familie, waarna de taliban hem terug vrijlieten (CGVS, p. 16). Indien de taliban uw broer daadwerkelijk meenamen omdat ze u niet konden vinden (CGVS, p. 16), is het evenwel bevreemdend dat ze hem weer vrijlieten na de loutere bevestiging van de dorpsouderen dat niemand uw huidige locatie kende (CGVS, p. 16). Gevraagd waar de taliban uw broer mee naartoe namen, stelde u nietszeggend dat u daar niet was op dat moment en ze hem meenamen "naar de plaats waar ze waren" (CGVS, p. 16). Verder verklaarde u dat uw broer hierna in hetzelfde huis bleef wonen (CGVS, p. 16). Op basis van voorgaande verklaringen maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

Aangaande uw ingeroepen vrees dat u in Afghanistan geen toegang heeft tot medische behandeling voor uw hartproblemen (CGVS, p. 17), dient voorts te worden opgemerkt dat het louter feit dat u vanwege economische redenen mogelijks geen toegang heeft tot gepaste gezondheidszorg, niet kan beschouwd

worden als een daad van vervolging of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U toont immers niet in concreto aan dat deze beperkingen tot de zorg doelbewust zijn opgeworpen om u de toegang tot zorg te verhinderen en zijn ingegeven zijn door motieven die gelinkt kunnen worden aan de Conventie.

Inzake medische problemen die geen verband houden met de Vluchtelingenconventie bestaat trouwens de mogelijkheid beroep te doen op andere daartoe voorziene procedures in de Vreemdelingenwet, zijnde een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Wat de door u neergelegde foto's van uzelf betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De enveloppe bewijst verder slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Wat betreft de door u neergelegde medische documenten inzake uw hartproblemen, obesitas en diabetes, dient tot slot te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. In de neergelegde attesten doet de arts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van de patiënt, doch in casu wordt er niets vermeld omtrent de oorzaak van de opgelopen verwondingen. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. Je kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar uw hart-, knie- en rugproblemen, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt uit de attesten weliswaar dat u aan hartfalen lijdt met als bijomende risicofactoren diabetes en obesitas. Nergens uit de attesten blijkt dat uw fysieke moeilijkheden dermate ernstig zijn dat u meer dan iemand anders riskeert slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, minstens *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van het artikel toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban en dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

"Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft. Verweerster verwijst naar de medische problemen van verzoeken op een uitgebreide wijze en ze stelt dat ze verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd heeft en dat verzoeker aan zijn verplichtingen kunt voldoen.

Verweerster heeft nageleten om te motiveren of ze wel voldeed aan haar verplichtingen, met name rekening houdend met deze medische problemen bij de toekenning van de internationale bescherming en het verlenen van het voordeel van twijfel.

Verweerster hecht geen geloof aan de problemen van verzoeker met de Taliban omdat zijn verklaringen vaag en onwaarschijnlijk waren.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de fysiek en mentale problemen van verzoeker en aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen.

Verweerster vindt het vreemd dat de Taliban op verzoeker beroep wouden doen, niet wetend of hij hun gekende netwerk zou toevertrouwen.

Verzoeker meent dat mensen die de gekende netwerk van Taliban toevertrouwt werkt niet samen met de overheid.

Mensen die samenwerken met de overheid vertrouwen nooit de Taliban. De Taliban hebben daarom geen keuze dan op z'n personen beroep te doen.

Taliban houden wel rekening met de profiel van hun slachtoffer. Taliban kiezen iemand die van een arme gezin afkomstig en weerloos is.

In het geval van verzoeker is het wel het geval. Verzoeker is afkomstig uit een arm gezien en hij is weerloos. Hij zal nooit iets doen tegen de Taliban uit angst om vermoord te worden.

De profiel van verzoeker maakte hem een ideale kandidaat om vervolgd te worden.

Verweerster vindt de werkwijze van Taliban vreemd omdat ze zich voorgesteld hebben tijdens hun bezoek bij verzoekers huis.

Taliban zou zo aan verzoeker de kans gegeven hebben om te ontsnappen. Verzoeker meent dat hij niet weet wat de plannen van de Taliban waren.

Taliban zeiden dat ze verzoeker zochten.

Zochten betekent niet noodzakelijk dat Taliban verzoeker wouden meennemen of vermoorden.

Het is in die zin niet correct om de handelingswijze van Taliban in twijfel te trekken.

Mocht ze van plan waren geweest om verzoeker te vermoorden, zal dan dit een verkeerde handelingswijze van Taliban zijn geweest om zich voor te stellen.

Het bezoek van Taliban was een drukmiddel op verzoeker om dit voorstel te aanvaarden.

Dit is geen aarzelende optreden maar een tactische handeling.

Verweerster heeft dit punt over het hoofd gezien.

Verweerster stelt verder dat verzoeker verder niet wist of andere jongens die in andere bakkerijen werkten, het voorstel van Taliban wel aanvaarden.

Verweerster baseert haar foutieve beslissing op basis van deze nietszeggende argumenten.

Dit is niet ernstig.

Verweerster vindt het ook vreemd dat de Taliban verzoekers broer vrijlieten omdat hij niet wist waar verzoeker was.

Wat is vreemd in deze handelingen van Taliban.

Familieleden werden altijd meegenomen en ondervraagd. Als ze niets weten worden ze dan vrijgelaten.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat verweerster in haar beslissing geen rekening gehouden heeft met deze rapporten:

September 2019 | Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration

Afghanistan Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany

Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen (Special or Analytical Report, German)

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9_beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf

Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar het volgende:

De Raad benadrukt dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022, p.49)

Rvv - Arrest van 26 januari 2023, arrest nr. 283937

30 December 2022 | DRC – Danish Refugee Council

Afghanistan

Report on a conference held on 28 November 2022 on the human rights situation following the Taliban takeover in August 2021 (human rights situation; Taliban rule; situation of marginalised groups, including Hazaras; risk factors for returnees (Westernisation))

Afghanistan conference; The Human Rights Situation after August 2021 (Special or Analytical Report, English)

<https://asyl.drc.ngo/media/13vhsflb/drc-afghanistan-conference-report-28nov2022.pdf>

2 November 2022 | SFH – Schweizerische Flüchtlingshilfe

Afghanistan

Report on human rights issues and risk profiles

Afghanistan: Gefährdungsprofile (Special or Analytical Report, German)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2082241/221102_AFG_Gefaehrdungsprofile.pdf

Verzoeker meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie is een nieuw element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.

Verweerster heeft nagelaten om voor de val van het regime in Afghanistan een beslissing te nemen.

Mocht ze een beslissing genomen hebben voor 15 augustus 2021, zal aan verzoeker zeker sub beschermingsstatus toegekend zijn op basis van artikel 15 c van de kwalificatierichtlijn.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen!! Eveneens nagelaten om deze fout te compenseren door aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn – omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerster is gewoon bang om zoveel Afghanen in een keer te erkennen en ze verschuift haar verantwoordelijkheid op de schouder van uw Raad.

Verzoeker meent dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, zal hij al eerder teruggekeerd zijn naar het land van herkomst.

Het feit dat hij 2 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren.

Voor nu de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisatie gewerkt hebben. Vooral wanneer de Taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse Taliban.

De Taliban weten dit zeer goed.

De terugkeerders worden ook vaak beschouwd door de Taliban als ongelovige personen.

Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Zie pagina 10 van dit rapport:

(...)

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Jonge Afghanen die meer dan 2 jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een verblijf van 2 jaren in Europa is het onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Vooraf wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran.

De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 2 jaar in Europa gewoond heeft EN DIE 2 KEREN AFGHANISTAN ONTVLUCHT IS.

Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden.

Verzoeker meent dat de percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van B grond.

Verweerster heeft dit element niet onderzocht en ipv schrijft ze een wanzinnig paragraaf:

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio- economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laats taan een opzettelijke handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio – economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Is verweerster zichzelf aan het misleiden of ons of uw Raad door dergelijke nonsens te schrijven?

Neemt uw verantwoordelijkheid en ken subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van b grond ipv dergelijke speeltje te spelen.

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief.

(zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoeker meent dat wij in dit geval het niet hebben over beoordeling van een IVA maar over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Dit arrest mag naar analogie toegepast worden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding

6 oktober 2021

(...)

<https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helpt-afghaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-loopt-risico-op-ondervoeding>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Of verwacht ze dat verzoeker naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien?

Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?

Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan

Richard Donk

28 oktober 2021 15:55

(...)

<https://www.rd.nl/artikel/948542-af-tellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>

Verzoeker meent nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat op dit moment verweerster over geen informatie beschikt nopens dit punt.

Dit omwille van volgende reden:

(...)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61d851cd4.pdf>

Dit is eveneens een persoonlijk element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Verweerster heeft zelfs geen rekening gehouden met dit rapport:

Amnesty International Report 2021/22; The State of the World's Human Rights; Afghanistan 2021

(...)

<https://www.ecoi.net/en/document/2070218.html>

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Hij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 vw van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar §39 van het arrest Elgafaji over de 'sliding scale'. Verzoeker stelt dat hij ziek en zorgbehoevend is en dat hij de persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Bij zijn verzoekschrift voegt hij medische stukken.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 4 oktober 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 6) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker legt op 17 oktober 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt:

“Verzoeker wenst de volgende stukken neer te leggen:

Bewijs van medische problemen waaruit blijkt dat hij behandeling nodig heeft – zal morgen tijdens de zitting neergelegd worden.

Een arrest van uw Raad (RVV nr 305 082 van 18 april 2024)

In dit arrest staat duidelijk het volgende:

Er kan niet redelijkerwijze verwacht worden dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw al de onderzoeken dient te ondergaan en de behandelingen die ze in België gekregen heeft verzwijgt.

Verzoeker wenst met de medisch attesten en talloze andere medische stukken in zijn asiëldossier aan tonen dat hij nog steeds onder behandeling is.

Met verwijzing naar een arrest van uw Raad wenst hij aan te tonen dat uw Raad in verleden mensen zoals hem internationale bescherming gegeven heeft.

Mijn cliënt is tegen de Islam van taliban en tegen de traditie in Afghanistan.

Verzoeker wenst met deze stukken aan tonen dat hij vervolging vreest in het land van herkomst. Verzoeker wenst eveneens aan te tonen dat hij verwesterd is.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad en hij meent dat dit arrest van uw Raad volledig van toepassing is in zijn situatie:

De hieronder staande arrest:

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar het volgende arrest en rapporten:

Taliban weten dat alle asielverhalen van de Afgaanse asielzoeker tegen de Taliban zijn. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schadalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONew, ‘Fears, Needs of Fleeing Afghans Must be Addressed: Akhundzada’, 8 december 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51).

Zie dit werd ook overgenomen in het arrest van de RVV nr.290 024 van 8 juni 2023.

Verzoeker meent dat hij bij terugkeer zal vervolgd worden door de Taliban.

Verzoeker komt na het lezen van het bovenvermelde arrest tot de conclusie dat het argument:

In de continentale rechtssysteem hebben de arresten geen precedentenwerking.

Niet dienstig mag ingeroepen worden.

Waarom niet?

Omwille van het feit dat dit dossier niet over een individu gaat maar over alle Afghanen die gevisieerd worden door de hoogste religieuze leider van de Taliban.

Wie zijn de Taliban?

Zie het hieronder staande arrest:

Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel er worden geconcludeerd dat de Taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet – tijdelijke en toegankelijke bescherming te beiden.

Rvv 292 539 van 2 augustus 2023

Taliban moeten als actor van vervolging gezien worden, gezien de huidige situatie te wijten zijn aan hun handelingen.

Ze zijn 2,5 jaar aan de macht en zie wat ze in deze periode gedaan hebben. Ze hebben zelfs op 15/03/2023 (The Swedish Committee) weggejaagd vanuit Afghanistan.

<http://www.khaama.com/swedisch-committe-halts-activities-in-afghanistan-amid-risingpressure/17/3/2024>

Uit verslag van UNAMA blijkt ook dat de situatie in Afghanistan op vele vlakken verslechterd is. Vooral dat nu 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft!!

(...)

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_march_2024.pdf

Zie dit werd ook overgenomen in het arrest van de RVV nr.290 024 van 8 juni 2023.

Vooral nu de woordvoerder van Taliban Zabiullah Mojahid verteld heeft dat deze Afghanen bij hun terugkeer moet veroordeeld worden.

Zie [https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un\)porteparoletaliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-se-r-ont-t-rt-a-d-u-i-t-s-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQ_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=f b](https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un)porteparoletaliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-se-r-ont-t-rt-a-d-u-i-t-s-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQ_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=f b)
Verzoeker wil aantonen dat hij vervolging vreest door zijn lang verblijf in Europa en zijn verwestering."

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een kopie van e-mailverkeer tussen zijn advocaat en een sociaal werker bij Fedasil.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker bij aanvullende nota zijn geactualiseerd medisch dossier neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet betwist waar terecht gesteld wordt

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw verklaringen en medische attesten blijkt dat u hartproblemen heeft en daartoe reeds werd geopereerd. Daarnaast verklaarde u dat u last heeft van vocht in uw rechterknie en daarvoor een injectie kreeg (CGVS, p. 4). U heeft voorts last van rugpijn en kreeg daarvoor van de dokter een crème die warm wordt (CGVS, p. 4). Uit het medisch attest d.d. 11/04/2021 blijkt dat u van 9 april 2021 tot 11 april 2021 in het Sint-Pieterziekenhuis verbleef op de dienst Cardiologie, wegens pijn op de borst. Er staat verder beschreven dat u aan obesitas en diabetes lijdt. Ook in uw medisch dossier worden deze medische problemen bevestigd. Evenwel blijkt niet dat u door deze problemen niet volwaardig kan deelnemen aan een persoonlijk onderhoud, en blijkt ook niet uit de medische attesten van 11/04/2021 en 19/06/2021 dat deze aandoeningen een hinderpaal vormen voor deelname aan een persoonlijk onderhoud. U legde geen recenter attest neer. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op elk ogenblik pauze kon vragen indien u zich slecht zou voelen (CGVS, p. 4). Het persoonlijk onderhoud op het CGVS is uiteindelijk vlot verlopen en u maakte geen melding van moeilijkheden, ook na het onderhoud werden geen opmerkingen gemaakt daaromtrent.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Uit voorgaande motieven blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd op welke wijze hij voldeed aan zijn verplichting om rekening te houden met verzoekers medische problemen bij de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming. Door louter het tegendeel te beweren, werpt verzoeker geen ander licht op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting

van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze het gelijkheidsbeginsel door verweerder zou zijn geschonden.

Dit onderdeel van het tweede middel is daarom onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij in een bakkerij werkte, er door twee talibs tegen hem werd gezegd dat hij brood naar het districtscentrum moest meenemen met iets (een handgranaat, explosieven of een bom) in, hij op dat ogenblik niets zei en sindsdien stopte met werken, de taliban bij hem thuis langskwamen om hem te zoeken en daarbij zijn broer sloegen, het huis doorzochten en dreigden verzoeker te doden, waarna verzoeker besloot te vluchten, de taliban na

zijn vertrek uit Afghanistan nog drie keer naar zijn huis zijn gekomen, waarbij ze zijn broer ondervroegen en sloegen, het huis doorzochten en dreigden verzoeker te doden en ze zijn broer na de val een keer meenamen, hem een week vasthielden en folterden om te weten te komen waar hij was. Daarnaast vreest hij bij een terugkeer naar Afghanistan geen toegang te hebben tot de medische behandeling die nodig is voor zijn medische problemen.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade omdat:

“Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Uw verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban zijn immers dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Om te beginnen verklaarde u dat u door de taliban werd tegengehouden op terugweg van uw werk en werd gevraagd iets in het brood te doen om naar het districtscentrum mee te nemen (CGVS, p. 11). U stelde dat de taliban niet specificeerden wat u precies moest meedoen en enkel zeiden dat ze “u iets zouden geven om in het brood te doen” (CGVS, p. 2, 13). Verder zeiden de taliban volgens u niet wanneer ze u dit zouden geven en hoe u dit in het brood moest doen (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden u dit in het brood moest doen, antwoordde u dat de taliban wilden dat u hen hielp om dit binnen te dragen, dat het een granaat of explosief kon zijn en ze onschuldige mensen wilden doden (CGVS, p. 13). Verder gevraagd wat u deed denken dat het om explosieven of een granaat ging, stelde u dat het niets anders kon zijn omdat ze niets goeds deden tegenover mensen (CGVS, p. 13). Dit betreft echter louter een veronderstelling van u, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Dat de taliban u als verkoper in een bakkerij en zonder enige link met hun groepering plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept bovendien ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om dergelijke gevoelige opdracht uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Dit geldt des te meer gezien u niet in een talibangezind dorp woonde, iets waar de taliban als regionale strijders waarschijnlijk wel van op de hoogte waren (CGVS, p. 10). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

Ook uw verdere verklaringen omtrent uw beweerde problemen met de taliban kunnen niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u na de vraag van de taliban gedurende twee dagen thuis bleef van uw werk, waarna de taliban bij u thuis langskwamen op zoek naar u (CGVS, p. 11). U stelde met name dat er op de deur werd geklopt en uw broer vroeg wie er was, waarna deze personen zeiden dat ze taliban waren en u zochten (CGVS, p. 14). Hierop, zo stelde u, gebood uw broer u om te vluchten (CGVS, p. 14, 15). Indien de taliban u daadwerkelijk wilden meenemen is het evenwel bevreemdend dat ze zich op vraag van uw broer zouden identificeren als taliban, temeer u stelde dat ze moeilijk te herkennen zijn omdat ze rondlopen als burgers (CGVS, p. 10, 12). Deze reactie van de taliban zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen u naar eigen zeggen ook deed (CGVS, p. 11, 12). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een ervaren gewapende groepering als de taliban dermate aarzelend zouden optreden. Gevraagd of de taliban, nadat u naar het huis van uw oom gevlucht was, u ook daar kwamen zoeken, antwoordde u negatief (CGVS, p. 15). U stelde dat mannen daar niet naar ieders huis kunnen gaan zonder toestemming omdat ze niet zouden weten welk huis van de burens was en hetwelk van uw oom (CGVS, p. 15). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, gelet op de kwalijke reputatie van de taliban in uw regio en uw bewering dat ze mensen overdag konden observeren en zo misschien op de hoogte kwamen van uw job in de bakkerij (CGVS, p. 10, 12). Bovendien slaagden de taliban er wel in om te achterhalen in welk huis u woonachtig was (CGVS, p. 14), zodat niet kan worden ingezien waarom ze het huis van uw oom niet aandeden in hun zoektocht naar u, zeker gezien zijn huis zich naast het uwe bevond (CGVS, p. 15). Dit klemmt temeer gezien uw verklaring dat de taliban tijdens hun bezoek aan uw huis zeiden dat ze in elke provincie van het land mensen hebben en u zouden vinden (CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Voorts verklaarde u dat er tijdens de twee dagen dat u bij uw oom verbleef verder niets anders gebeurde (CGVS, p. 15). Gevraagd of u andere jongens kende die gelijkaardige problemen hadden met de taliban, stelde u dat er twee jongens waren die gevraagd werden om gelijkaardige dingen te doen voor de taliban, doch u kon niet vertellen wat er met hen gebeurde (CGVS, p. 15). U verklaarde niet te weten of ze gevlucht waren of werden meegenomen door de taliban en stelde evenmin te weten wat zij moesten meenemen omdat u niet persoonlijk met hen sprak (CGVS, p. 15). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat jongens die in andere bakkerijen werkten eveneens gevraagd werden om dingen mee te nemen, doch u weet

niet of ze dit weigerden of zij meegenomen werden door de taliban (CGVS, p. 13). Op grond hiervan maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban u daadwerkelijk viseerden als bakker in uw regio. Deze vaststellingen doen bijgevolg verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot konden ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. U verklaarde met name dat de taliban na de val van de overheid uw broer meenamen vanuit zijn huis, waarna ze hem ongeveer één week vasthielden en folterden (CGVS, p. 4, 16). (...) Gevraagd waar de taliban uw broer mee naartoe namen, stelde u nietszeggend dat u daar niet was op dat moment en ze hem meenamen "naar de plaats waar ze waren" (CGVS, p. 16). Verder verklaarde u dat uw broer hierna in hetzelfde huis bleef wonen (CGVS, p. 16). Op basis van voorgaande verklaringen maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

Aangaande uw ingeroepen vrees dat u in Afghanistan geen toegang heeft tot medische behandeling voor uw hartproblemen (CGVS, p. 17), dient voorts te worden opgemerkt dat het louter feit dat u vanwege economische redenen mogelijks geen toegang heeft tot gepaste gezondheidszorg, niet kan beschouwd worden als een daad van vervolging of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U toont immers niet in concreto aan dat deze beperkingen tot de zorg doelbewust zijn opgeworpen om u de toegang tot zorg te verhinderen en zijn ingegeven zijn door motieven die gelinkt kunnen worden aan de Conventie.

Inzake medische problemen die geen verband houden met de Vluchtelingenconventie bestaat trouwens de mogelijkheid beroep te doen op andere daartoe voorziene procedures in de Vreemdelingenwet, zijnde een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Wat de door u neergelegde foto's van uzelf betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De enveloppe bewijst verder slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Wat betreft de door u neergelegde medische documenten inzake uw hartproblemen, obesitas en diabetes, dient tot slot te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. In de neergelegde attesten doet de arts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van de patiënt, doch in casu wordt er niets vermeld omtrent de oorzaak van de opgelopen verwondingen. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Betreffende het motief "Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Uw verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban zijn immers dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht." stelt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met zijn fysieke en mentale problemen en om aan hem het voordeel van twijfel te verlenen.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit blijkt wat de invloed is van zijn fysieke en mentale problemen op zijn verklaringen. Bovendien heeft verzoeker of zijn raadsman doorheen de procedure op geen enkel moment melding gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van zijn fysieke en mentale problemen.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* zijn problemen met de taliban. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er worden *in casu* geen stavingstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker verhinderd was gedegen, consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn (geweest) om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Bijgevolg kan niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde elementen en gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. De vastgestelde vaagheden en onwaarschijnlijkheden in verzoekers verklaringen hebben geen betrekking op details en kunnen niet verklaard worden door verzoekers fysieke en mentale problemen.

Verzoekers verschoning in het verzoekschrift overtuigt niet en kan de vaagheden en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban niet toedekken. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om een ander licht te werpen op voornoemd, pertinent motief van de bestreden beslissing. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hem, omwille van zijn fysieke en mentale problemen, het voordeel van de twijfel verleend dient te worden.

4.7.1.5. Betreffende het motief *"Om te beginnen verklaarde u dat u door de taliban werd tegengehouden op terugweg van uw werk en werd gevraagd iets in het brood te doen om naar het districtscentrum mee te nemen (CGVS, p. 11). U stelde dat de taliban niet specificerden wat u precies moest meedoen en enkel zeiden dat ze "u iets zouden geven om in het brood te doen" (CGVS, p. 2, 13). Verder zeiden de taliban volgens u niet wanneer ze u dit zouden geven en hoe u dit in het brood moest doen (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden u dit in het brood moest doen, antwoordde u dat de taliban wilden dat u hen hielp om dit binnen te dragen, dat het een granaat of explosief kon zijn en ze onschuldige mensen wilden doden (CGVS, p. 13). Verder gevraagd wat u deed denken dat het om explosieven of een granaat ging, stelde u dat het niets anders kon zijn omdat ze niets goeds deden tegenover mensen (CGVS, p. 13). Dit betreft echter louter een veronderstelling van u, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Dat de taliban u als verkoper in een bakkerij en zonder enige link met hun groepering plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept bovendien ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om dergelijke gevoelige opdracht uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Dit geldt des te meer gezien u niet in een talibangezind dorp woonde, iets waar de taliban als regionale strijders waarschijnlijk wel van op de hoogte waren (CGVS, p. 10). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's."*, stelt verzoeker dat mensen die het gekende netwerk van de taliban toevertrouwen niet samenwerken met de overheid, dat mensen die samenwerken met de overheid nooit de taliban vertrouwen, dat de taliban daarom geen keuze hebben dan op zo'n personen beroep te doen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban geen beroep konden doen op aanhangers, die niet 'samenwerken' met de overheid, maar die op één of andere manier toegang hadden tot het overheidspersoneel en overheidsgebouwen. Dus zelfs indien mensen uit het gekende netwerk van de taliban niet samenwerken met de overheid en dat mensen die samenwerken met de overheid nooit de taliban vertrouwen; maakt dit nog niet dat de taliban in de door verzoeker geschetste situatie geen andere keuze hadden dan beroep te doen op personen die met de overheid samenwerken en waarvan ze niet wisten of deze talibangezind zijn. De commissaris-generaal heeft op pertinente wijze gesteld dat men van een strategische actor als de taliban mag verwachten dat zij hun opdracht om dergelijke gevoelige opdracht als het binnenbrengen van een granaat of explosief om onschuldige mensen te doden, uit te voeren, slechts zouden toevertrouwen aan iemand uit hun gekende netwerk en dergelijke taken niet in handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien, dat dit des te meer geldt gezien verzoeker niet in een talibangezind dorp woonde, iets waar de taliban als regionale strijders waarschijnlijk wel van op de hoogte waren en dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's. Met het betoog dat de taliban wel rekening houden met het profiel van hun slachtoffer, dat de taliban iemand kiezen die van een arm gezin afkomstig is en weerloos is, dat dit in zijn geval wel het geval is, dat hij afkomstig is uit een arm gezin en hij weerloos is, dat hij nooit iets zal doen tegen de taliban uit angst om vermoord te worden, dat zijn profiel hem de ideale kandidaat maakte om vervolgd te worden, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat men van een strategische actor als de taliban mag verwachten dat zij hun opdracht om dergelijke gevoelige opdracht als het binnenbrengen van een granaat of explosief om onschuldige mensen te doden, uit te voeren, slechts zouden toevertrouwen aan iemand uit hun gekende netwerk en dergelijke taken niet in handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Bovendien komt het betoog van verzoeker dat zijn profiel hem de ideale kandidaat maakte om vervolgd te worden mede geleet op het feit dat hij nooit iets zal doen tegen de taliban uit angst om

vermoord te worden, tegenstrijdig voor met zijn vluchtrelaas waar verzoeker niet inging op de wens van de taliban om iets in het brood te doen en dit binnen te dragen in het districtscentrum.

4.7.1.6. Betreffende het motief “Ook uw verdere verklaringen omtrent uw beweerde problemen met de taliban kunnen niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u na de vraag van de taliban gedurende twee dagen thuis bleef van uw werk, waarna de taliban bij u thuis langskwamen op zoek naar u (CGVS, p. 11). U stelde met name dat er op de deur werd geklopt en uw broer vroeg wie er was, waarna deze personen zeiden dat ze taliban waren en u zochten (CGVS, p. 14). Hierop, zo stelde u, gebod uw broer u om te vluchten (CGVS, p. 14, 15). Indien de taliban u daadwerkelijk wilden meenemen is het evenwel bevreemdend dat ze zich op vraag van uw broer zouden identificeren als taliban, temeer u stelde dat ze moeilijk te herkennen zijn omdat ze rondlopen als burgers (CGVS, p. 10, 12). Deze reactie van de taliban zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen u naar eigen zeggen ook deed (CGVS, p. 11, 12). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een ervaren gewapende groepering als de taliban dermate aarzelend zouden optreden. Gevraagd of de taliban, nadat u naar het huis van uw oom gevlucht was, u ook daar kwamen zoeken, antwoordde u negatief (CGVS, p. 15). U stelde dat mannen daar niet naar ieders huis kunnen gaan zonder toestemming omdat ze niet zouden weten welk huis van de burens was en hetwelk van uw oom (CGVS, p. 15). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, gelet op de kwalijke reputatie van de taliban in uw regio en uw bewering dat ze mensen overdag konden observeren en zo misschien op de hoogte kwamen van uw job in de bakkerij (CGVS, p. 10, 12). Bovendien slaagden de taliban er wel in om te achterhalen in welk huis u woonachtig was (CGVS, p. 14), zodat niet kan worden ingezien waarom ze het huis van uw oom niet aandeden in hun zoektocht naar u, zeker gezien zijn huis zich naast het uwe bevond (CGVS, p. 15). Dit klemmt temeer gezien uw verklaring dat de taliban tijdens hun bezoek aan uw huis zeiden dat ze in elke provincie van het land mensen hebben en u zouden vinden (CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Voorts verklaarde u dat er tijdens de twee dagen dat u bij uw oom verbleef verder niets anders gebeurde (CGVS, p. 15). (...) Op grond hiervan maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban u daadwerkelijk viseerden als bakker in uw regio. Deze vaststellingen doen bijgevolg verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”, stelt verzoeker dat verweerder de werkwijze van de taliban vreemd vindt omdat ze zich voorgesteld hebben tijdens hun bezoek bij zijn huis, dat de taliban zo aan verzoeker de kans zou hebben gegeven om te ontsnappen, dat hij niet weet wat de plannen van de taliban waren, dat de taliban zeiden dat ze hem zochten, dat zochten niet noodzakelijk betekent dat de taliban hem wilden meenemen of vermoorden, dat het in die zin niet correct is om de handelwijze van de taliban in twijfel te trekken, dat mochten ze van plan geweest zijn om hem te vermoorden, dit dan een verkeerde handelwijze van de taliban zal zijn geweest om zich voor te stellen, dat het bezoek van de taliban een drukmiddel op hem was om dit voorstel te aanvaarden, dat dit geen aarzelend optreden is maar een tactische handeling en dat verweerder dit punt over het hoofd heeft gezien.

Met dit betoog werpt verzoeker geen ander licht op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing. Immers ongeacht of de taliban bij verzoekers huis langskwamen om hem te vermoorden, om hem mee te nemen of om hem onder druk te zetten om hun voorstel te aanvaarden, gaven ze hem, door zich aan verzoekers broer als de taliban te identificeren en te stellen dat ze hem zochten, immers de tijd en ruimte om zijn huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de taliban, nadat ze zijn broer vertelden dat ze de taliban waren, de deur hadden geopend, zijn broer hadden geslagen, het huis hadden doorzocht en zijn broer hadden verteld dat waar hij ook was, ze hem zouden vinden en hem zouden straffen tot de dood (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Zelfs indien zou worden aangenomen dat het bezoek van de taliban slechts een drukmiddel op hem was om hun voorstel te aanvaarden, zoals verzoeker aanvoert, is het zeer onwaarschijnlijk dat een ervaren gewapende groepering als de taliban in deze omstandigheden, waaruit duidelijk blijkt dat ze verzoeker persoonlijk wilden aantreffen, dermate aarzelend zouden optreden en verzoeker de tijd en ruimte zouden geven om zijn huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Door louter te beweren dat het om een tactische handeling gaat, maakt verzoeker dit geenszins concreet aannemelijk.

4.7.1.7. Betreffende het motief “Gevraagd of u andere jongens kende die gelijkaardige problemen hadden met de taliban, stelde u dat er twee jongens waren die gevraagd werden om gelijkaardige dingen te doen voor de taliban, doch u kon niet vertellen wat er met hen gebeurde (CGVS, p. 15). U verklaarde niet te weten of ze gevlucht waren of werden meegenomen door de taliban en stelde evenmin te weten wat zij moesten meenemen omdat u niet persoonlijk met hen sprak (CGVS, p. 15). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat jongens die in andere bakkerijen werkten eveneens gevraagd werden om dingen mee te nemen, doch u weet niet of ze dit weigerden of zij meegenomen werden door de taliban (CGVS, p. 13). Op grond hiervan maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban u daadwerkelijk viseerden als bakker in uw regio. Deze vaststellingen doen bijgevolg verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”, betoogt verzoeker dat verweerder stelt dat hij verder niet wist of andere jongens die in andere bakkerijen werkten het voorstel van de taliban wel aanvaardden, dat verweerder zijn foutieve beslissing baseert op basis van nietszeggende argumenten, dat dit niet ernstig is. Door louter voor te houden dat het

om nietszeggende argumenten gaat, maakt verzoeker dit geenszins aannemelijk. Verweerder heeft op pertinente wijze vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn en dat hij niet kon vertellen wat er met de jongens die – net zoals hem – in bakkerijen werkten en gevraagd werden om dingen mee te nemen, gebeurde en is aldus op goede gronden tot het besluit gekomen dat hij niet concreet aannemelijk maakt dat de taliban hem daadwerkelijk viseerden als bakker in zijn regio, dat deze vaststellingen verder twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker werpt met zijn betoog geen ander licht op deze motieven van de bestreden beslissing.

4.7.1.8. Betreffende het motief *“Tot slot konden ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. U verklaarde met name dat de taliban na de val van de overheid uw broer meenamen vanuit zijn huis, waarna ze hem ongeveer één week vasthielden en folterden (CGVS, p. 4, 16). Hierna, zo stelde u, kwamen de dorpsouderen tussen door te bevestigen dat uw broer niets weet over uw locatie, noch iemand anders van uw familie, waarna de taliban hem terug vrijlieten (CGVS, p. 16). Indien de taliban uw broer daadwerkelijk meenamen omdat ze u niet konden vinden (CGVS, p. 16), is het evenwel bevreemdend dat ze hem weer vrijlieten na de loutere bevestiging van de dorpsouderen dat niemand uw huidige locatie kende (CGVS, p. 16). Gevraagd waar de taliban uw broer mee naartoe namen, stelde u nietszeggend dat u daar niet was op dat moment en ze hem meenamen “naar de plaats waar ze waren” (CGVS, p. 16). Verder verklaarde u dat uw broer hierna in hetzelfde huis bleef wonen (CGVS, p. 16). Op basis van voorgaande verklaringen maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.”*, stelt verzoeker in vraag wat vreemd is aan deze handelingen van de taliban, dat familieleden altijd werden meegenomen en ondervraagd en als ze niets weten, ze dan vrijgelaten worden.

De Raad merkt op dat hij het motief *“Hierna, zo stelde u, kwamen de dorpsouderen tussen door te bevestigen dat uw broer niets weet over uw locatie, noch iemand anders van uw familie, waarna de taliban hem terug vrijlieten (CGVS, p. 16). Indien de taliban uw broer daadwerkelijk meenamen omdat ze u niet konden vinden (CGVS, p. 16), is het evenwel bevreemdend dat ze hem weer vrijlieten na de loutere bevestiging van de dorpsouderen dat niemand uw huidige locatie kende (CGVS, p. 16).”*, overtollig acht. De overige motieven, zoals hierboven uiteengezet, zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen na zijn vertrek niet overtuigen. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige, draagkrachtige motieven.

4.7.1.9. Door ter terechtzitting zijn geactualiseerd medisch dossier voor te leggen, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld: *“Aangaande uw ingeroepen vrees dat u in Afghanistan geen toegang heeft tot medische behandeling voor uw hartproblemen (CGVS, p. 17), dient voorts te worden opgemerkt dat het louter feit dat u vanwege economische redenen mogelijks geen toegang heeft tot gepaste gezondheidszorg, niet kan beschouwd worden als een daad van vervolging of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U toont immers niet in concreto aan dat deze beperkingen tot de zorg doelbewust zijn opgeworpen om u de toegang tot zorg te verhinderen en zijn ingegeven zijn door motieven die gelinkt kunnen worden aan de Conventie.”*

In navolging van de commissaris-generaal, benadrukt de Raad dat het verzoeker vrijstaat om op grond van zijn medische problemen een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

4.7.1.10. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren of hij wel voldeed aan zijn verplichtingen, met name rekening houden met zijn medische problemen bij de toekenning van de internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar een studie van F. Stahlmann over *“living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany”*, naar een rapport van Danish Refugee Council van 30 december 2022, met name *“Afghanistan conference; The Human Rights Situation after August 2021”* en naar een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe van 2 november 2022, met name *“Afghanistan, Report on human rights issues and risk profiles”* en meent dat verweerder geen rekening heeft gehouden met deze rapporten. Hij verwijst tevens naar arrest nr. 283 937 van de Raad van 26 januari 2023, waarin wordt benadrukt dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan verlaten hebben onduidelijk is. Hij betoogt dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa, dat verweerder op dit moment over geen informatie beschikt nopens dit punt. Hij stelt dat de wijziging in de veiligheidssituatie een nieuw element is waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden, dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, hij al eerder zou teruggekeerd zijn naar het land van herkomst, dat het feit dat hij twee jaar rondloopt op zoek naar bescherming een bewijs is dat hij niet kan terugkeren, vooral nu de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisaties gewerkt hebben, vooral wanneer de taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse taliban, dat de taliban dit zeer goed weten, dat terugkeerders door de taliban ook vaak worden beschouwd als ongelovige personen, dat ook personen die als verwesterd worden beschouwd in Afghanistan een risico lopen op vervolging, dat dit blijkt uit talrijke bronnen, dat de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als verwesterd als een risicogroep erkennen. Verzoeker verwijst naar het Nansen Profiel 3-21 *“De beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan.”* Hij betoogt dat jonge Afghanen die meer dan twee jaren in Europa wonen, totaal veranderd zijn en dat het onmenselijk is om hen na een verblijf van twee jaar in Europa bescherming te weigeren, vooral nu mensen in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen, vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran, dat de handeling van verweerder alleen zorgt dat mensensmokkelaars nog rijker worden, dat men geen hond mag vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afgaanse uitdrukking), laat staan een mens die meer dan twee jaar in Europa gewoond heeft en die twee keer Afghanistan is ontvlucht.

In zijn aanvullende nota van 17 oktober 2024 stelt verzoeker dat een bewijs van zijn medische problemen, waaruit tevens blijkt dat hij behandeling nodig heeft, tijdens de zitting neergelegd zal worden. Hij verwijst hierbij naar het e-mailverkeer tussen zijn raadsman en een sociaal werker bij Fedasil, waaruit blijkt dat verzoekers raadsman meermaals heeft verzocht alle stukken met betrekking tot verzoekers werk, integratie en ziekte, aan hem over te maken. In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker vervolgens naar arrest nr. 305 082 van de Raad van 18 april 2024. Hij stelt dat in dit arrest duidelijk staat dat er niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw al de onderzoeken dient te ondergaan en de behandelingen die hij in België gekregen heeft verzwijgt, dat hij met de medische attesten en talloze andere medische stukken in zijn asioldossier wenst aan te tonen dat hij nog steeds onder behandeling is, dat hij met verwijzing naar een arrest van de Raad wenst aan te tonen dat de Raad in het verleden mensen zoals hem internationale bescherming gegeven heeft. Verzoeker stelt dat hij tegen de islam van de taliban en tegen de traditie in Afghanistan is, dat hij met deze stukken wenst aan te tonen dat hij vervolging vreest in het land van herkomst, dat hij eveneens wenst aan te tonen dat hij verwesterd is. Verzoeker wenst voorts te verwijzen naar een arrest van de Raad, waarvan hij meent dat het volledig van toepassing is op zijn situatie, waarin wordt gesteld dat de taliban weten dat alle asielverhalen van de Afgaanse asielzoekers tegen de taliban zijn, dat de hoogste leider van de taliban het belang benadrukte om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen te verzinnen tegen de islam en het islamitisch systeem om asiel te bekomen, dat dit werd overgenomen in het arrest nr. 290 024 van de Raad van 8 juni 2023, dat hij bij terugkeer vervolgd zal worden door de taliban. Verzoeker wijst tevens naar een artikel van InfoMigrants *“Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront traduits en justice”* van 31 augustus 2021 en stelt dat de woordvoerder van de taliban heeft verteld dat deze Afghanen bij hun terugkeer moeten veroordeeld worden. Hij stelt dat hij wil aantonen dat hij vervolging vreest door zijn lang verblijf in Europa en zijn verwestering.

Ter terechtzitting legt verzoeker zijn geactualiseerd medisch dossier neer. Uit de medische stukken blijkt dat verzoeker leidt aan ernstige medische problemen, waaronder hartfalen, en dat hij omwille van dit hartfalen levenslang medicatie dient te nemen en regelmatig bij een arts op controle dient te gaan.

4.7.2.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is later en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over

de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals* van augustus 2022 en in de EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral

leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Zoals verzoeker in zijn aanvullende nota stelt, benadrukte de opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 17 oktober 2024 stelt dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, merkt de Raad op dat verzoeker voor deze verklaring verwijst, met vermelding van de weblink, naar een artikel van InfoMigrants “*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"*” van 31 augustus 2021. Uit dit artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: “*Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?*” en deze antwoordt: “*Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.*” (“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?” “Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”) Dat met deze passage

wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.7.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS betreffende verzoeker:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Gelet op voornoemde motieven, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de wijziging in de veiligheidssituatie.

4.7.2.3. De Raad wijst erop dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmagineerd/vervolgd.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en tot minstens zijn 35 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar verzoeker naar de moskee ging, als kind bij zijn vader bleef in diens winkel, tot zijn 24 of 25 jaar voor hun vier koeien zorgde en dit ook tegen betaling deed voor andere mensen en nadien werkte bij een bakker (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 9), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij twee jaar op zoek naar bescherming een bewijs is dat hij niet kan terugkeren, gaat hij eraan voorbij dat hij zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen en het niet louter kan afgeleid worden uit het feit dat hij reeds twee jaar (intussen drieënhalf jaar) in België is, daar ook andere beweegredenen een verblijf in België kunnen verantwoorden.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ruim 3,5 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds april 2021, *in casu* ruim 3,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn broer en zijn paternale oom in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn broer via WhatsApp (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat terugkeerders door de taliban ook vaak als ongelovige personen beschouwd worden, maar laat na concreet toe te lichten waarom de taliban hem bij een terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als soennitisch moslim beschrijft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat jonge Afghanen die meer dan twee jaar in Europa wonen totaal veranderd zijn en dat hij tegen de islam van de taliban en tegen de traditie in Afghanistan is, beperkt hij zich tot algemene, blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont verzoeker met dit betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Waar verzoeker nog stelt dat de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlands organisatie gewerkt hebben, kan de Raad enkel vaststellen dat hij een dergelijk profiel van een persoon die voor de overheid en/of een buitenlandse organisatie heeft gewerkt, niet aannemelijk maakt/heeft gemaakt.

Waar verzoeker wijst op zijn ernstige medische problemen waarvoor hij in België behandeld werd en nog steeds regelmatig opgevolgd wordt, verwijst naar arrest nr. 305 082 van de Raad van 18 april 2024 en stelt dat in dit arrest duidelijk staat dat er niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw al de onderzoeken dient te ondergaan en de behandelingen die hij in België gekregen

heeft verzwijgt, dat hij met de medische attesten en talloze andere medische stukken in zijn asiëldossier wenst aan te tonen dat hij nog steeds onder behandeling is, dat hij met verwijzing naar een arrest van de Raad wenst aan te tonen dat de Raad in het verleden mensen zoals hem internationale bescherming gegeven heeft, merkt de Raad vooreerst op dat het loutere feit dat verzoeker in België een medische behandeling heeft gekregen/krijgt niet wil zeggen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Ook het loutere feit dat hij in ziekenhuizen in Afghanistan in contact kan/zal komen met de taliban en dat zij mogelijk zullen weten dat hij in het Westen heeft verbleven en behandeld is geweest leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Een loutere terugkeer uit het Westen is immers niet voldoende.

Waar verzoeker in dit verband verwijst naar arrest nr. 305 082 van de Raad van 18 april 2024, merkt de Raad nog op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest volledig kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad herhaalt dat het verzoeker vrijstaat om op grond van zijn medische problemen een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn lang verblijf in Europa en zijn medische problemen, maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn lang verblijf in Europa en zijn medische problemen, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van meer dan 3,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont met zijn betoog en de voorgelegde stukken niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

4.7.2.4. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde

informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Met het betoog dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, hij al eerder zou zijn teruggekeerd, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.7.2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal over geen informatie beschikt wat betreft de vervolgingsfeiten die terugkeerders naar Afghanistan zouden meemaken omwille van hun verblijf in Europa, waarbij hij wijst op problemen van informatievergaring, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.7.2.6. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 17 oktober 2024 verwijst naar arrest nr. 290 024 van de Raad van 8 juni 2023, stelt dat dit volledig van toepassing is op zijn situatie en meent dat het argument dat arresten in continentale rechtssystemen geen precedentwerking hebben niet dienstig kan ingeroepen worden daar dit dossier niet over een individu gaat maar over alle Afghanen die gevisieerd worden door de hoogste religieuze leider van de taliban, kan hij niet gevolgd worden. Nog los van het feit dat het desbetreffende dossier wel degelijk over een individu gaat, ziet de Raad niet in waarom er niet zou kunnen op gewezen worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Daarnaast kan verzoeker geenszins dienstig laten uitschijnen dat uit het voormelde arrest zou blijken dat het niet gaat over het individu en dat alle Afghanen gevisieerd worden door de hoogste religieuze leider van de taliban. In het voormelde arrest wordt immers onder meer uitdrukkelijk gesteld “*Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.*” en “*Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.*” Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.7. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Hij verwijst in het tweede middel van zijn verzoekschrift weliswaar naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, doch hij laat na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende hyperlink toe te voegen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, wat *in casu* niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een artikel van Unicef "*Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding*" van 6 oktober 2021 en naar een artikel van Richard Donk "*Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan*" van 28 oktober 2021. In zijn aanvullende nota van 17 oktober 2024 verwijst hij naar een artikel van Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en het UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt dat het percentage van actuele ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de taliban 2,5 jaar aan de macht zijn en ze zelfs op 15 maart 2023 The Swedish Committee hebben weggejaagd uit Afghanistan, dat uit het verslag van UNAMA blijkt dat de situatie in Afghanistan op vele vlakken verslechterd is, vooral nu 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft. De Raad wijst erop dat verzoeker het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen, *in concreto* aannemelijk moet maken. Er mag immers van hem worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is echter door het louter verwijzen naar bovenvermelde artikelen en rapport, *in casu* niet het geval.

4.7.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn broer en paternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog contact heeft met zijn broer via WhatsApp (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en

gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als 'meest actieve groep' tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als 'veel minder actief dan in 2022' (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814

slachtoffers) te betreuen bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 113; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als 'explosies/geweld op afstand'. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als 'gevechten', 33 als 'explosies/geweld op afstand' en 105 als 'geweld tegen burgers' (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van 'minstens' 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41 en EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Deze beoordeling vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, die gebaseerd is op actuele landeninformatie zoals opgenomen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van december 2023 en de EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 2 februari 2024.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024.

4.8.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8.5. Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder heeft nagelaten om voor de val van het regime in Afghanistan een beslissing te nemen, dat mocht hij een beslissing genomen hebben voor 15 augustus 2021, hem zeker de subsidiaire beschermingsstatus zou toegekend zijn op grond van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, dat verweerder nagelaten heeft om dit te doen en eveneens nagelaten heeft om deze fout te compenseren door aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, omwille van zijn persoonlijke situatie, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat indien de subsidiaire beschermingsstatus niet kan toegekend worden op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, verweerder dit moet compenseren door hem op een andere grond de voormelde status toe te kennen. Hierbij wijst de Raad er ook nog op dat verzoeker niet verduidelijkt welke 'persoonlijke situatie' zou kunnen leiden tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Voorts beperkt verzoeker zich tot een loutere hypothetische bewering dat mocht verweerder een beslissing genomen hebben voor 15 augustus 2021, hem zeker de subsidiaire beschermingsstatus zou toegekend zijn op grond van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn. Een dergelijk betoog werpt dan ook geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing en de vaststellingen in onderhavig arrest.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd

gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER